

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

5. DUBNA 2020

Z obsahu:

**O blahoslavenstvích –
Blahoslavení, kdo lační
a žízni po spravedlnosti**

Katecheze
papeže Františka
z 11. března 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

**Svatá Marie
Krescencie Hössová
Libor Rösner**
- strana 4 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (23)**
P. Clemente A. Enjuto
- strana 6 -

**Papež František se vydal
do římských chrámů
s modlitbou za konec
epidemie**
- strana 7 -

Matka Evženie Ravasio (13)
- strana 8 -

**O andělu, který posiloval
Ježíše, a o jeho krvavém potu**
Louis de Ponte SJ
- strana 10 -

**Odmítnutí Boha znamená
ztrátu orientace (1)**
První část rozhovoru
s Mgr. J. Janštou
u příležitosti jeho
70. narozenin a 30. výročí
jáhenského svěcení
- strana 12 -

Johan Gustaf Sandberg (1782-1854): Ježíš v zahradě Getsemanské

O blahoslavenstvích - Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti (Ž 119,20.24.40.131)

Katecheze papeže Františka z 11. března 2020, Řím, knihovna Apoštolského paláce

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Při dnešní audienci budeme pokračovat v rozjímání o cestě za štěstím, které nám Pán dal v blahoslavenstvích, a přistupujeme ke čtvrtému z nich: „Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ (Mt 5,6)

Po setkání s chudobou v duchu a s pláčem se nyní střetáváme s dalším typem slabosti, pojící se ke hladu a žizni. *Hlad*

a žízeň jsou primární potřeby, týkající se přežití. To je třeba zdůraznit: nejde o nějakou povšechnou touhu, nýbrž o každodenní životní nutnost, výživu.

Co však znamená lačnit a žíznit *po spravedlnosti*? Zajisté tu není řeč o těch, kteří chtějí pomstu. Vždyť předchozí blahoslavenství mluvilo o tichosti. Lidstvo je zajisté nespravedlnostmi zraňováno a lidská společnost naléhavě potřebuje nestrannost, pravdu a sociální sprave-

dnost, pamatujme, že zlo spáchané ve světě na ženách a mužích se dotýká srdce Boha Otce. Který otec by netrpěl bolestí svých dětí?

Písmo mluví o bolesti chudých a utlačovaných, kterou Bůh zná a sdílí. Jak vypráví kniha Exodus (3,7-10), Bůh sestoupil, aby vysvobodil svůj lid, protože slyšel volání utiskovaných synů Izraele. Avšak

Pokračování na str. 5

Nebeský Otec nám nabízí mimořádné dary nejen pro každodenní, běžný život, ale i pro mimořádné situace – tedy i pro tu, již prožívá lidstvo v posledních týdnech. Člověku nezkušenému v životě s Trojjediným Bohem by se mohlo zdát, že od něho Bůh Otec požaduje něco neskutečně velikého, ba nemožného – příkázání, varování... Avšak není tomu tak. Plnění Otcových příkazů a život podle jeho zákona a jeho svaté vůle jsou pouhým důsledkem prostého, a přitom tak hluboce osvobozujícího a naplňujícího vztahu vzájemné lásky mezi Otcem a člověkem. Jak i sám Otec sdělil skrze matku Evženu Ravasio (str. 8-9), on od člověka nežadá mnoho, jen to, co mu může dát: důvěru, lásku a vděčnost. A navíc si přeje především jen to, aby spravedliví (příznějme si, že se za ně většinou považujeme) prokázali větší horlivost. To velmi ulehčí upřímné a trvalé obrácení a návrat marnotratných synů do Otcova domu. Úkol navýsost jasný, vznešený, hodný královských dětí – a my jsme přece děti jediného skutečného Krále veškerenstva!

Jak se Otcův požadavek má projevit v našem životě? Svatý týden, do jehož tajemství vstupujeme a který letos prožijeme způsobem vskutku neobvyklým, nás vybízí k hlubokému spojení s Bohem trpícím, a to pro naše hříchy. (str. 10-11) A my můžeme do jeho ran vložít rovněž utrpení tohoto času a naše obavy o budoucnost, neboť víme, co hlásal Ježíš, proč přišel na tuto zemi a jaký

Editorial

je smysl naší pozemské pouti. Avšak ruku na srdce: Opravdu víme? Nepatříme tak trochu k těm, kdo sice při Ježíšově slavném vjezdu do Jeruzaléma mu provolávali slávu, ale za pár dní ho mnozí z nich vydali svým „Ukřížuj!“ na smrt? Nemáme i my své sny o tom, jak by mělo Ježíšovo království vypadat? A když nejsou naše představy naplněny, nemáme sklon jít si životem po svém a zapomenout na všechna dobrodiní, která Bůh pro nás vykonal? Poctivé odpovědi na tyto otázky nám zároveň dají odpověď i na to, jak se má projevit vůči nebeskému Otci naše důvěra, láska a vděčnost.

Jedním z konkrétních důsledků našeho zkoumání může být i to, že ještě více než dosud se odpoutáme od materiálních věcí, od všeho, co nás připoutává k tomuto světu. Situace, v níž se nyní celý svět nachází, je velice tristní. Mnozí ještě nepochopili, že je sice potřebné mít dostatek zdravotnického materiálu a dodržovat jistá pravidla hygieny atd., leč mnohem užitečnější je být bohatý na ctnosti a přijmout do svého života všemohoucího Boha. Příkladem tohoto chápání je sv. Marie Krescencie Hössová (str. 4-5), když do kláštera nepřijímala ty bohaté žadatelky o vstup, ve kterých viděla vnitřní smutek a nepokoj. Dokud většina lidí nepochopí, co nám Bůh ří-

ká v této době, stěží vyjdeme jako celek z této zkoušky vítězně...

A proto je tak důležité, abychom my, kdo jsme uvěřili v Ježíše Krista a přijali ho jako svého Boha a Pána života, zůstali věrní jeho nauce a pevní ve své víře. Posilou nám bude především modlitba, a to taková, která vychází z hloubi našeho srdce, jako tomu bylo u Panny Marie. A právě u ní můžeme hledat inspiraci, jak se co nejlépe v modlitbě setkat s Bohem. (str. 6-7) Tuto zkušenost má také jubilant, jáhen Josef Janšta, který se s námi podělil o svůj život z víry. (str. 12-13) Budeme-li pak mít opravdovou jistotu víry, nic nám nebude nemožné a budeme povzbuzeni pro druhé, že v trpícím a vzkříšeném Ježíši je jediná naděje, která nezklame ani v těch nejtěžších chvílích života. A ukážeme na milosrdného Otce, který chce každému člověku odpustit, přijmout ho do své laskavé náruče, ukážeme, že k tomu stačí jen uznat pravdivost argumentů o jeho existenci, zamilovat si ho, z vděčnosti litovat svých hříchů, opustit svoji představu o životě a nechat vládnout jeho, Stvořitele nebe i země.

Zatímco nepřátelé Boha bděli a byli aktivní, my jsme možná spali či podřimovali, podobně jako apoštolové v Getsemanech. Litujme toho a probudme se, Ježíš nás k tomu v této době zvláštním způsobem vyzývá! Staňme se konečně takovými svědky víry, jakými nás chce on mít!

Daniel Dehner

Vstupuji do Jeruzaléma, abych zde dovršil dokonalou oběť poslušnosti. Vzdávám se zcela a beze zbytku sám sebe. Já, Pán nebe a země, skrze něhož všechno je stvořeno, stanu se posledním ze všech lidí. Nebude na mně podoby ani krásy, já, Bůh a Pán, budu červ a ne člověk. Můj vlastní učedník mě

zaprodá nepřítelům, kteří mě zajmou, aby mě mučili, ponížili, zneuctili, přibíli na kříž a zabili. Ale to všechno se stane jedině proto, že sám svoluji. *Já sám dávám svůj život a nikdo mi ho nebere.*⁽¹⁾ Přicházím vyplnit poslušně vůli Otce, abych tak napravil, co způsobila lidská neposlušnost. Spolu se starým člověkem musí takto zemřít i smýšlení starého člověka. Pojď se mnou a zůstaň se mnou, i když se ti bude zdát, že se v těchto dnech pohoršení obrátí všechno proti mně, že všechno moje úsilí se zvrátí v úplný nezdar. Je to hodina zkoušky a hodina pokušení. Všechny si vás ďábel vyžádal, aby vás třibil jako pšenici.⁽²⁾ Bude vás tříbit podle toho, zda hledáte mne, nebo sebe. Jen ten, kdo upřímně hledá mne, věří mně a mému slovu, zůstane se mnou. Jak málo je však těch, kteří mi skutečně uvěřili v čase, kdy stále trvá pohoršení kříže!

Zástupy mi provolávají slávu, když přijíždím pokorně na oslátku, ale oni neoslavují mne, oni oslavují jen svůj sen o pozemském království a o svém blahobytu. Dávají tak jen najevo, že nepochopili nic z toho, co jsem tři léta hlásal. Brzy uvidíš, jak se zachovají, až zjistíš, že nesplňují jejich očekávání. Zapomenou dokonce na všechna moje dobrodíní a zavrhnou mě. Dají přednost zločinci před Mesiášem. Jen málo hlasů zde potěší mé srdce: je to volání dětí, které vychází z čistého a nezištného srdce.

Kněží a přední muži mého lidu? *Ačkoliv jsem před nimi vykonal tolik znamení, neuvěřili ve mne.*⁽³⁾ Myslí si, že je ohrožují, a tak stále více a usilovněji hledají způsob, jak mě odstranit a zničit. V čele mého národa, který si můj Otec vyvolil a chránil, stanuli pokrytci a slepi vůdcové, obilené hroby plné hniloby. Vydávají mě pohanům a svolávají tak na svou hlavu moji krev. *Toto je jejich hodina, vlada tmy.*⁽⁴⁾ *Přestože ve mne uvěřilo mnoho předních mužů, kvůli fari-*

zeům se k tomu veřejně nepřiznají. Je jim totiž milejší chvála od lidí než sláva Boží.⁽⁵⁾ Ani moji nejbližší se nevymanili ze svých pozemských představ. Dívají se na mne

jen svým lidským zrakem, nikoliv zrakem víry, a čekají, kdy se naplní jejich osobní tužby. Byli svědky všech mých skutků a slyšeli všechno, co jsem mluvil. Promlou-

val jsem k nim důvěrně a bez podobenství o svém království i o svém budoucím utpení a slávě. Některým z nich jsem dal spatřit svou slávu, ale na všechno zapomenou ve chvíli strachu a únavy! Až jim já, Pán a Mistr, jako jejich otrok umyji nohy, abych jim dal příklad, budou se za mými zády dohadovat, kdo je mezi nimi větší. Hledají způsob, jak si zajistit výhodné místo. Až vystoupím na svůj trůn korunován trním, abych přitáhl všechny k sobě, oni se rozprchnou a mne nechají samotného.⁽⁶⁾ I Šimon Petr, ačkoliv mě miluje prostě a upřímně, tak si zakládá na svém citu, že není schopen uvěřit, jak snadno mě zapře. Pochopí teprve, až ho jeho cit náhle zradí, když se ocitne sám tváří v tvář nepřítelům, a přemůže ho jiný pocit: záchvat strachu. Ve všech těchto mých přátelích musí spolu se mnou zemřít i jejich falešné představy a sebeláska. Já však budu za ně prosit Otce, aby je ochránil od zlého a posvětil v pravdě.⁽⁷⁾

A přece, ještě dříve než zemřu, když už se bude zdát, že jsem dokonale prohrál svoji věc, pro tvou naději se jako jiskra v popelu náhle objeví víra ve mne a v moji lásku k lidem. Objeví se tam, kde by ji nikdo nečekal. Zločinec, který neviděl ani mé divy, ani mou slávu, jen moji potupu, přesto uvěří ve mne takového, jakého mě vidí: zhanobeného, pokořeného, zničeného, umírajícího. Ještě týž den bude se mnou v ráji! Jak rád bych řekl i všem svým vrahům stejná slova, jak rád bych je přijal do svého království! Ale dali přednost mému Nepříteli: *Zaslepl jim oči a zatvrdil jim srdce, aby očima neviděli a srdcem neporozuměli, nenařadili se a abych je neuzdravil.*⁽⁸⁾

Všechny mé učedníky zahanbí také křehké ženy, které jejich ryzí, nesobecká láska přivede neohroženě až k patě mého kříže. Nezaslouží si jejich věrnost, aby byly první z těch, kdo mě spatří po mém zmrtvýchvstání!

Pohoršení kříže

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Hle, tvůj Král přichází.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 50,4-7

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat (utěšujícím) slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líc těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. čtení - Flp 2,6-11

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Pašije v ročním cyklu A - Mt 26,14-27,66

Nade všechny však mi zůstává věrná moje Matka, která mlčí a trpí spolu se mnou, nevinná a čistá, aby svou spoluobětí z lásky i ona naplnila vůli mého Otce. Dám ji z kříže za Matku i tobě a ty se jí pod křížem odevzdej zcela a bezvýhradně. Jen u ní máš jistotu, že uprostřed všeho pohoršení zůstaneš mezi těmi, kteří jsou moji. *Nastává totiž soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen*⁽⁹⁾ a s ním i ti, kteří jsou jeho. *Já jsem nepřišel, abych svět soudil, ale kdo mnou pohrdá a moje slova nepřijímá, má svého soudce: to slovo, které jsem hlásal, bude ho soudit v onen den.*⁽¹⁰⁾ *Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě.*⁽¹¹⁾ *Dokud máš světlo, věř v to světlo, abys byl synem světla.*⁽¹²⁾ *Blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.*⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 10,18; ⁽²⁾ Lk 22,31; ⁽³⁾ srov. Jan 12,37;

⁽⁴⁾ Lk 22,53; ⁽⁵⁾ srov. Jan 12,42-43;

⁽⁶⁾ srov. Jan 16,32; ⁽⁷⁾ srov. Jan 17,15.17;

⁽⁸⁾ Jan 12,40; ⁽⁹⁾ Jan 12,31; ⁽¹⁰⁾ Jan 12,47-48;

⁽¹¹⁾ Jan 12,46; ⁽¹²⁾ srov. Jan 12,36; ⁽¹³⁾ Lk 7,23

Svatá Marie Krescencie Hössová

Rčení „na jedno brdo“ pochází z tkalcovství – brdo bylo součástí tkalcovského stavu. Pohyb brda, počet jeho listů, jakož i pořadí osnovních nití v něm předurčovaly typ vazby tkaniny. Pokud se tedy brdo neměnilo, neměnil se ani typ vazby látky, byl „na jedno brdo“. Život sv. Marie Krescencie Hössové, dcery chudého tkalce, byl takovým životem na jedno brdo – životem svatosti, v němž se „osnovní nitě“ snažila uspořádat co nejlépe, pohyb „brda“ směřovala vždy k nebi a dbala o to, aby počet jeho „listů“ odpovídal vůli Hospodinově.

Mistem jejího narození 20. října 1682 byl bavorský Kaufbeuren. Městečko bylo ze dvou třetin protestantské a rodina tkalce Matthiase Hösse zde tvořila katolickou menšinu. Hössovi byli chudobní, každé z osmi dětí (pokud v raném dětství neumřelo) muselo už odmala pomáhat svému otci v jeho tkalcovském řemeslu a ani Anna, jak byla pokřtěna, se této povinnosti nevyhnula.

Anna se už jako malá dívenka přidělala látkou utkanou z příze zbožnosti, jež byla přirozená v životě rodiny Hössových. Jak tato látka nabývala stále krásnějšího vzoru, tak rostla Annina touha vyměnit tkalcovský stav za stav zasvěcené osoby. Vyvstal zde však velký, na první pohled nepřekonatelný problém v podobě chudoby rodiny. Vstup dívky do kláštera byl podmíněn finančním darem její rodiny, věnem, jež měla příští novicka klášteru přinést, což v případě Hössových, kteří obraceli v dlani každý feník hned několikrát, než jej vydali, bylo nemyslitelné. Přišla ale pomoc – a z nečekané strany. Za Annu se v klášteře přimluvil protestantský purkmistr Kaufbeurenu, jemuž klášter vděčil za mnohé, a ona tak mohla v roce 1703 vstoupit do III. řádu sv. Františka. Rok nato složila řeholní sliby a natrvalo se usídlila ve svém rodném městě v klášteře františkánek, zvaném Mayerhoff. Její působení v něm nabylo takové podoby, že se mu přezdívá Crescentiakloster, tj. Krescenciin klášter – žila v něm totiž pod řeholním jménem Marie Krescencie.

První měsíce a léta však byly pro mladou novicku jednou velkou zkouškou. Ostatní sestry ji nepřijaly, dávaly jí při každé příležitosti ostentativně najevo, že je zde jenom trpěna jako ta, která se sem dostala díky protekci, aniž by přinesla nějaké věno. Zejména matce představené ne-

padla do oka. Je až s podivem, co vše byla Marii Krescencii schopná provádět ta, která měla být ztělesněním mateřské lásky.

Ukládala jí nejhorsí práce, stíhala ji na každém kroku výčitkami a ponižováním, odpírala jí nejednou i jídlo, dávajíc jí k snědku kus zplsnivělého chleba, jen aby jí přiměla z kláštera odejít na vlastní žádost. Krescencie neměla dokonce ani vlastní celou, byla nucena ji přepustit novicce z bohaté rodiny, která přišla do kláštera pár měsíců po ní, a každého večera musela prosit některou ze sester, aby směla přespat na podlaze v rohu její cely. Když po drahném čase konečně dostala celou svou, jednalo se o vlhkou kobku, nejmenší místnůstku v klášteře.

Marie Krescencie snášela veškeré ústrky s andělskou trpělivostí, zůstávala navenek „věčně radostná“, jak o ní mluvili její užaslí současníci, obětujíc vše Bohu, dokonce se i radujíc z možnosti přetrpět různá příkoří, neboť jí to skýtalo možnost spojit se ve svém trápení s utrpením Vykupitelovým. Zbylé osazenstvo kláštera

Svatá Marie Krescencie Hössová

nemohlo pochopit, odkud se bere ten až nebeský pokoj, který z Krescencie navzdory všem ústrkům a slovním útokům vyzařoval, podezíraly ji z čarodějnictví, proto se vždy pokřižovaly, když kolem nich prošla. A to ještě netušily, že trpí neustálou ukrutnou bolestí zubů a hlavy...

Od roku 1710 se z rozhodnutí nové matky představené, jmenované místo sešazené Krescenciiny trapičky, stala fortnýrkou. Celých 16 let svědomitě plnila svěřený úkol. Za tu dobu se změnilo osazenstvo kláštera, či přinejmenším jeho nazírání na vždy tichou a poslušnou fortnýrku. Vlastně už roku 1717, kdy byla sestra Marie Krescencie pověřena i výchovou novickek, je cítit ve vzduchu změna – bylo nemyslitelné, že by tato veledůležitá úloha byla svěřena pohrdané a přehlížené řeholnici. Přinejmenším za těch 7 let ve fortně (a nejen v ní) musela Krescencie působit tak, že klášterní rodina notně poopravila svůj názor na tuto někdejší ponižovanou „Popelku“. Mayerhoffským františkánkám neušlo, že „Matka chudých“ má pro každého potřebného otevřeno především své srdce, s nímž obdarovávala po materiální i duchovní stránce každého, kdo na její fortnu s prosíkem zaklepal.

Pro novicky nemohla být vybrána lepší řeholnice než tato dcera chudého tkalce, jež obdařovala své svěřenkyně mateřskou láskou. Mayerhoffská novicmistryně vedla novicky s moudrou přísností k důvěrnému vztahu s Bohem, jaký by měla praktikovat každá nevěsta Kristova a jaký se snažila praktikovat především ona samotná. Do toho navíc měla na starosti klášterní špitál, kde nejviditelněji prokazovala svá slova skutky.

Jak radikálně se časem změnilo mínění komunity, dosvědčuje skutečnost z roku 1741, kdy byla zvolena představenou Mayerhoffu. Z pokory sice odmítla tento úřad přijmout, avšak byla donucena vzít své zamítavé stanovisko zpět. Uposlechla – opět z pokory.

Nastala zlatá éra Mayerhoffu, žel, trvala pouze tři roky. I ty však stačily, aby se z tohoto kaufbeurenského kláštera stalo obydlí prodchnuté svatostí. Krescencie dbala o duchovní růst svých dcer s převelikou starostlivostí. Kladla důraz na zachovávání ticha, duchovní četbu – hlavně evangelia – a duchovní cvičení, sestry učila plně důvěřovat Pánu, milo-

vat ho i jeho panenskou Matku, učila je ochotě sloužit druhým, zvláště těm, kteří toho nejvíce potřebují. Opět nejenom slovem, ale hlavně příkladem. Pozvedla Mayerhoff do dosud nebyvalých výšin, ne nadarmo je považována za jeho druhou zakladatelku. Zvelebila totiž klášter i po ekonomické stránce – z výsledků jejího hospodaření žila komunita ještě dlouhá léta po její smrti.

Nepřijímala přitom do kláštera každou žadatelku o vstup. „*Pán chce, aby naše komunita byla bohatá co do ctností, nikoli co do materiálního zajištění*“, vysvětlovala důvody svých zamítavých rozhodnutí spolusestrám, pokud v některé z dívek uhádla vnitřní smutek a nepokoj. „*Radujte se, dcery moje milé*“, říkala jim. „*Kdo nic nehledá a nemiluje nic kromě Boha, tomu je radost přímo vložena do srdce. Jen radostný služebník je Bohu milý*.“

Nešlo přitom o nějaký její rozmar, věděla dobře, koho odmítá, protože zjevně byla obdařena oním zvláštním darem, vzhledem do lidského srdce, který můžeme pozorovat u celé řady jiných světců. „*Dokázala druhým ukázat pravdu lépe než*

zpovědníci“, prohlásil o ní kolínský arcibiskup Klement August Wittelsbach, jenž s ní vedl bohatou korespondenci, v níž ji nejednou žádal o radu. Podobně i polský král August II. Saský, císařovny Amálie Vilemína Brunšvicko-Lüneburská a Marie Terezie nebo bavorská kněžna Marie Amálie Habsburská, která ji v Mayerhoffu hned čtyřikrát s celou svou suitou pokorně navštívila. A nejenom přední osobnosti evropských dvorů, nejenom četní opati a biskupové, ale i spousta těch bezejmenných, kteří adresovali chudé františkánce z Kaufbeurenu své prosby o modlitbu nebo jen o radu. Tě, kterou bývalá abatyše pohrdala a nesnášela, té, která trpěla neviditelnými stigmaty a které se dostávalo zjevení Matky Boží.

„*Člověk ducha nemá žít budoucností, ale láskou a službou Pánu Bohu, a to v každické chvíli svého života*“, napsala v jednom z dopisů. „*Všechny své každodenní činnosti vykonávej co nejsvědomitěji, i ty nejnicotnější, poněvadž díky tomuto postoji dosáhneš nejsnadněji duchovní dokonalosti*.“

Prosby o modlitbu vážené řeholnice neustaly ani po její smrti, která, jak před-

pověděla, nadešla na Velikonoce 5. dubna 1744. Želely jí desetitisíce lidí napříč celou Evropou. Kaufbeuren, kde našla místo svého posledního odpočinku, se stal jedním z nejnavštěvovanějších poutních míst na kontinentě. Dodnes sem míří nespočet poutníků, povzbuzených k účtě Marie Krescencie Hössové beatifikací, kterou 7. října 1900 vykonal Lev XIII., a kanonizací, jež se uskutečnila 28. listopadu 2001 za pontifikátu Jana Pavla II. Dodnes je součástí bavorských kancionálů píseň, kterou tato žena složila – „*Lied von der Liebe Gottes*“ (Píseň Boží lásky). Krom jiného je sv. Marie Krescencie Hössová patronkou těch, kdo jsou šikanováni na svých pracovištích.

Tato svěťice spojuje český a německý národ. V Kaufbeurenu se po roce 1945 usadili vysídlení obyvatelé někdejších Sudet, konkrétně z Jablonce nad Nisou, a založili zde městskou čtvrť Neugablonz čili Nový Jablonec. Před pár lety vznikl projekt „Vzpomínky pro lepší budoucnost“, jehož posláním je podpořit osobní setkávání lidí v zájmu pěstování přátelství a překonávání předsudků mezi Čechy a Němci.

O blahoslavenstvích – Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

hlad a žízeň po spravedlnosti, o nichž mluví Pán, je hlubší než legitimní požadavek lidské spravedlnosti, který ve svém srdci nosí každý člověk.

V „horském kázání“, trochu dále, mluví Ježíš o spravedlnosti větší, než je lidské právo či osobní dokonalost, když říká: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete.“ (Mt 5,20) Jde o spravedlnost, která pochází od Boha (srov. 1 Kor 1,30).

V Písmu nacházíme výraz žízně hlubší, než je ta fyzická, totiž touhu, která je kořenem naší existence. Jeden žalm praví: „Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žiznivá, bezvodá země.“ (Ž 63,2) Církevní otcové mluví o neklidu, který přebývá v srdci člověka. Svatý Augustin říká: „Stvořil jsi nás, Bože, pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě.“ (Vyzná-

ni, I,1,5) Existuje niterná žízeň, niterný hlad, neklid...

V každém srdci, dokonce i ve zkaženém člověku, který se vzdalil dobru, je skryta touha po světle, třebaže pod sutinami klamů a pochybení. Vždycky existuje tato žízeň po pravdě a dobru, je to žízeň po Bohu. Vzbuzuje ji Duch Svatý. On je živou vodou, hnětoucí náš prach, i stvořitelským dechem, který mu dal život.

Proto je Církev poslána zvěstovat všem Boží Slovo, prosycené Duchem Svatým. Evangelium Ježíše Krista je totiž tou největší spravedlností, kterou lze nabídnout srdci lidstva, jehož je životní nutností, i když si to neuvědomuje (srov. *Katechismus katolické církve*, 2017).

Když například muž a žena uzavírají sňatek, mají v úmyslu učinit něco velkého a krásného, a pokud si tuto žízeň uchovají, vždycky najdou cestu, kudy uprostřed problémů a s pomocí milosti pokračovat dál. Také mladí lidé mají tento hlad, o kte-

rý nesmějí přijít! Je třeba chránit a žít v srdcích dětí onu touhu po lásce, něze a vlídnosti, kterou vyjadřují svojí upřímností a nadšením.

Každý člověk je povolán objevit, na čem opravdu záleží, čeho má skutečně zapotřebí, co umožňuje dobrý život a zároveň, co je druhořadé a bez čeho se lze klidně obejít.

Ježíš v tomto blahoslavenství hladu a žízně po spravedlnosti zvěstuje, že existuje žízeň, která nebude zklamána; tato žízeň, bude-li pěstována, dosáhne utišení a dospěje vždy k dobrému konci, protože odpovídá samotnému Božímu Srdci, jeho Svatému Duchu, který je Láska, a setbě Ducha Svatého v našich srdcích. Kež nám Pán dá tuto milost, totiž žízni po spravedlnosti, mít ochotu ji nalézt, uvidět Boha a prokazovat dobro druhým.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (23)

87. SVATÁ PANNA PŘI MODLITBĚ

Modlitba je setkáním dvou vnitřních světů ve víře a lásce. Při tomto setkání se vytváří střídavý proud lásky a pocitu být milován.

Maria byla ve svém vnitřním životě bohatá. Rozjímavá modlitba naplňovala její duši harmonií a vnitřní krásou. Bůh se projevoval vůči Marii v rozjímavé tichosti jako hostitel a přítel.

Co můžeme v modlitbě hledat?

Modlitba je setkáním s TY. Obvykle setkáním milujícím a pokojným. Na konci modlitby, která je setkáním Boha s námi, má dojít k adoraci, jejímž plodem je trojí efekt:

- bližší poznání Boha;
- setkání s ním samotným a poznání jeho samého a světa, který nás obklopuje („ten, který zná tebe, a ten, který zná mě,“ říká svatý Augustin);
- setkání v bratrství s bližním (to je v každém případě jednoznačným znamením, že došlo ke skutečnému setkání s Bohem).

Jak se připravit na modlitbu?

- Vytvořením *vnitřního* ticha, které je jako chrám, v němž se modlí. A vnitřní ticho vyžaduje zároveň ticho *vnější*. Proto je důležité pozavírat okna do du-

še, kterými jsou vnější smysly, ovládající fantazii a naplňující potenciál duše (paměť, rozum a vůli) a udržující se pevně v tobě.

- U řečníka vyhnout se nebezpečí, které se v něm bude vždy skrývat, nebezpečí *rozptýlení*, které mu nedovolí začlenit se do této vnitřní jednoty, ani ho nenechá být pánem sebe sama. Toto rozptýlení je způsobeno neustálým bombardováním novými dojmy, problémy, smíšenými pocity, úspěchy a selháními... A tak místo toho, abychom cítili vnitřní klid, soustředěnost, stabilitu a niternou bezpečnost (typické pro ty, kteří žijí v niterné jednotě), cítíme se – a to je případ mnoha lidí – ve všech směrech jako bezdomovci, plní neklidu, strachu a znepokojení.

Když se díváme na Mariino vyobrazení, malbu či obraz, mějme na paměti a dívejme se na ni, jako by byla (skoro vždy) ve stavu modlitby. A pochopme, že modlitba je vžitý zvyk, který by měl být součástí života každého křesťana.

88. MARIA A JEJÍ DISPOZICE PRO MODLITBU

Věci se slučují, když si jsou podobné nebo stejné ve své podstatě. Neslučuje se led s ohněm, ten svou vnitřní přirozeností mizí. A tak i Bůh není přítomný a čin-

ný v nečistém srdci. Bůh je neomezeně svatý a čistý. Proto je nezbytné žít v nevinnosti nebo zanechat hříchu po upřímném obrácení.

Mariiny předpoklady pro setkání s Bohem při modlitbě:

- *Nepřítomnost všeho hříchu*. Maria byla neposkvrněná od počátku. Podívejme se na Marii bez hříchu dědičného a bez jakéhokoli osobního provinění v celé její existenci. V základě osobnosti je třeba snažit se vyhnout hříchům, které přímo ohrožují lásku: přetrvávající a nemilosrdná kritika, zbytečné soudy. A také je třeba být ochotný napravit se a být napraven pokorou a upřímnou touhou po dobru druhých. Každé předhazované obvinění, nedostatky otevírají propast pro setkání s Bohem.
- *Nesmírná touha Boha*. Bůh se vždy rád setká s tím, kdo si to upřímně přeje celým svým srdcem, hledá ho horlivě a bez ztráty odvahy. Maria vždy hledala Ježíše s celou svou horlivostí: „Hled! Tvůj otec i já jsme tě v úzkostech hledali...“ (Lk 2,48)
- *Prázdnota a odpoutání se od sebe samého a od jakéhokoli jiného stvoření*. „Nebudeš mít jiné bohy přede mnou.“ (Ex 20,3) Když se srdce vyprazdňuje, Bůh spěchá, aby je naplnil svou přítomností a svými dary. Zde můžeme také připomenout nauku svatého Jana od kříže, která říká, že duše připoutaná – alespoň mírně – ke stvoření, nemůže letět vysoko, stejně jako pták, který byl spoután velmi tenkou hedvábnou nití.
- *Konání malých věcí s dokonalostí*. To je nauka obrovského významu. Toto říká Ježíš: „Kdo je věrný v maličkosti...“ (Lk 16,10) V duchovní rovině, to *velké* nebo to *malé* nespočívá v podstatě věcí, v důležitosti lidí nebo ve velikosti událostí, ale v čistotě vnitřních záměrů a ve velikosti lásky. Tak se mýlíme, když vidíme jen to důležité, co se ze světského pohledu jeví jako skvělé...!

Rozjímáme o Marii, ozdobené těmito a dalšími dispozicemi, a pokusme se ji napodobit v jejím sebeodevzdání, aby se mohla hluboce setkat s Bohem.

Neděle Božího milosrdenství

Dne 5. května 2000 byl vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako **Neděle Božího milosrdenství** (letos 19. dubna). Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. **Přípravou na svátek má být nověna, která začíná na Velký pátek (letos 10. dubna)**. Nověna spočívá v denní modlitbě korunky k Božím milosrdenství. V den svátku Božího milosrdenství pak chce Ježíš zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary. Mají-li mít věřící užitek z velkých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmínky úcty k Božím milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke svatému přijímání.

Dne 29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se o slavnosti Božího milosrdenství zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božím milosrdenství.

Papež František se vydal do římských chrámů s modlitbou za konec epidemie

Papež František v neděli 15. března v podvečer vyjel z Vatikánu do baziliky Panny Marie Větší a do kostela sv. Marcela na Via del Corso.

Třetí neděle postní letošního roku vstoupí do dějin jako den, kdy se Římané nemohli účastnit bohoslužeb a do otevřených, leč prázdných farních kostelů přišel jen ten, kdo se nebál zarisikovat, že cíl své cesty bude nucen obhájit před policejní hlídkou. Do přízračně prázdných římských ulic se vydal v podvečer papež František. Zamířil nejprve do hlavní mariánské baziliky Věčného města, před ikonu *Salus populi Romani*, a odtud se vydal do kostela sv. Marcela na Via del Corso, kde se uctívá kříž, který byl v roce 1522 za „Velkého moru“ nesen v procesí ulicemi města a jemuž je přičítána záchrana mnohých.

Jak potvrdil vatikánský tiskový mluvčí Matteo Bruni, Svatý otec opustil Vatikán krátce před 16. hodinou. Po modlitbě v bazilice Santa Maria Maggiore se odebral na Via del Corso a část této ulice spojující Piazza Venezia a Piazza del Popolo prošel pěšky jako poutník, aby se pomodlil před křížem u sv. Marcela. Svatý otec v modlitbě prosil o ukončení pandemie, která zasáhla Itálii a svět, a o uzdravení nemocných. Pamatoval

také na mnoho zemřelých těchto dní a prosil za jejich příbuzné a přátele, aby našli útěchu a oporu. Do svých modliteb zahrnul také zdravotnický personál, lékaře a všechny ty, kdo v těchto dnech svou prací zajišťují provoz společnosti.

Zvláštní úcta papeže Františka k ikoně *Salus populi Romani* je dobře známá. Do Paolinské kaple v nejstarším mariánském chrámu Říma, kde je uchovávána, nepřichází pouze ve zvláštní svátky, nýbrž začíná v ní také všechny své zahraniční cesty a s díkyvzdáním se před ikonou vrací na zpáteční cestě přímo z letiště. Toto vyobrazení Matky Boží také provázelo a utěšovalo Římany v těžkých dobách epidemií. V roce 593 je papež Řehoř Veliký nesl v procesí za ukončení moru a v roce 1837 se Řehoř XVI. před ikonou modlil za konec epidemie cholery.

Podobně také druhá etapa papežovy pouti spojuje dnešní dny s chvílemi minulosti, kdy Římané vzývali Boží pomoc v těžkých hodinách. V kostele sv. Marcela na Via del Corso se uctívá dřevěný kříž z 15. století, který zázrakem ušel požáru kostela a ochránil město před šířením morové nákazy. V nejnovějších dějinách se před ním modlil Jan Pavel II. v Den odpuštění během Svatého roku 2000.

Zázračné události spojované s tímto křížem mají počátek 23. května 1519, kdy noční požár obrátil v popel kostel zasvěcený papeži Marcelovi. Mezi doutnajícími pozůstatky chrámu byl nalezen neporušený kříž z hlavního oltáře, u něhož hořela malá olejová lampička. Od té doby se schází každý pátek před křížem skupina věřících k modlitbě. Dne 8. října 1519 rozhodl papež Lev X. o výstavbě nového kostela.

O tři léta později, když město zasáhl tzv. „Velký mor“, vynesli Římané kříž do ulic, navzdory zákazům majícím zabránit šíření epidemie. Kříž byl ulicemi města nesen ke Svatopetrské bazilice. Jeho putování trvalo dlouhých 16 dní, od 4. do 20. srpna 1522. S postupujícím procesím totiž začínal mor ustupovat a každá farnost chtěla podržet zázračný kříž co nejdéle. V okamžiku, kdy se procesí vrátilo zpátky do kostela, morová epidemie zcela zmizela.

Od roku 1600 se procesí z kostela sv. Marcela do Svatopetrské baziliky stalo součástí oslav Svatých roků. Na zadní straně kříže je připomínají jména papežů a letopočty jubilejních let.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
16. 3. 2020

89. MARIA A JEJÍ ZKUŠENOST S BOHEM

V čem spočívá zkušenost s Bohem? Zkušenost s Bohem, to je moudré a láskyplné vnímání Boha, který se nám představuje v darech Ducha Svatého. Daruje se nám v největších hlubinách srdce, odkud je ovlivněna veškerá citovost, a celá bytost se znovu otevírá ve své schopnosti konat a vnímat.

Tato zkušenost sjednocuje lidi. Vyvolává plodný život plný aktivit pro království. Tato zkušenost je *nesdělitelná*. Nemůže být přenesena do srdce pomocí hovorů, metod a studií dokonale strukturované teologie nebo katecheze. Možná vás mohou připravit pomocí odstranění překážek. Ve skutečnosti neexistuje žádný učitel, katecheta nebo kazatel, který by mohl udělat, způsobit tuto zkušenost Boha v srdci druhého. Ta je získána tím, že se vydáte všanc Bohu, a pokud ne, ni-

kdy nebudete vědět, jaký je Bůh. Tato zkušenost je nenahraditelným *osobním a nepřenositelným* úkolem. Vezměme si pro příklad: někdo nám vysvětlí dokonalost kompozice krásné symfonie; ale rozechvění, se kterým tuto symfonii opravdu prožíváme, lze dosáhnout pouze posloucháním. Dojmy, které vytváří, jsou mnohem bohatší než pouhá teorie... Nemůžeme hned říci, že dort je sladký, dokud ten dort neochutnáme. Plavat se naučíme plaváním, vržením sebe sama do vody.

Teorie teologa nanejvýš vytváří přípravu. Modlitba je tím, co přináší zkušenost s Bohem. Proto potřebujeme zůstat sami s TY a tam, kde docházejí slova a srdce je zasvěceno lásce, chceme rozjímat v onom *zvukovém osamění*, kde Bůh mluví k srdci, ale ne slovy, nýbrž odstraní nejnižší a podvědomé zážitky lidské mysli, mysli umocněné onou obrovskou polosplící schopností, kterou může probudit pouze Bůh.

Kam až Maria došla ve své zkušenosti s Bohem? To si nedokážeme představit. Byla *plná vděčnosti*, s níž uchovávala všechno ve svém srdci. Říkala: „Veliké věci mi učinil Všemohoucí.“ (Lk 1,49) Maria, když nevýslovným způsobem poznala Boha ve své modlitbě, byla mu nevěrnější ze všech, milovala ho nejvíce ze všech a byla nejplodnější ze všech věřících. Kam až dospěl vrchol komunikace mezi Bohem a Marií – byla *plná vděčnosti* – v tomto neustálém kontaktu, přiblížení a setkání se s Bohem v Ježíši Kristu, nejsme s to poznat...

Dívejme se vždy na Marii jako na vzor této zkušenosti Boha a jako na příklad oněch dispozic, se kterými se Maria připravovala na tyto nepopsatelné zkušenosti.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto: *Cien rostros de María para la contemplación*. San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Matka Evženie Ravasio (13)

Anebo se podívejme na poselství Božího milosrdenství, které Pán Ježíš zjevil svatě Faustyně. Jaké proudy milostí už Bůh mohl každý rok během Neděle Božího milosrdenství vlít do otevřených srdcí! Uplynulé století bylo i stoletím svatých papežů: sv. Pia X., sv. Jana XXIII. a sv. Jana Pavla II. A to ještě není všechno. Velké pronásledování křesťanů ve 20. století v Mexiku, během španělské občanské války, za komunismu a národního socialismu přineslo nespočítatelný zástup mučedníků a svatých.

Kromě toho Bůh daroval mnohým smírným duším mimořádné dary a probudil svatě, jakými jsou například P. Pio, Marta Robinová, Matka Tereza – když vzpomeneme jen některé. Jaká škoda, že se právě poselství Božího otcovství nerozšířilo v takové míře a takovým způsobem, jak si to nebeský Otec přál. Proto velkou část milostí, o kterých hovoří, nemohl darovat. O to víc chceme usilovat, aby se jeho přání NYNÍ a DNES přeměnila na skutky. Každý může začít tím, že uctívání nebeského Otce ve svém osobním životě vezme vážně a stane se apoštolem lásky Otce.

Prokazujeme Otcit tutéž úctu jako Synovi

„Mému vikáři, papeži [v době poselství byl na papežském stolci Svatý otec Pius XI.], mému zástupci na zemi jsem do srdce vložil mimořádnou lásku k apoštolátu misii ve vzdálených zemích, ale především výjimečně velkou horlivost k šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci mého Syna Ježíše po celém světě. Nyní mu svěřuji dílo, kvůli kterému přišel na zem také Ježíš: totiž oslavit mě tím, že mě představí, ukáže takového, jaký jsem a jak to právě ohlašuji – s pohledem na všechny lidi, mé stvoření a mé děti.

Kdyby jen lidé dokázali proniknout hluboko do Ježíšova Srdce se všemi jeho přáními a slávou, poznali by, že jeho největší touhou je oslavit Otce, toho, který toto Srdce poslal. Ježíšovo Srdce především nechce, aby se Otcí prokazovala menší sláva než jemu, jak se to činilo doposud. Přeji si však oslavení a dokonalou úctu, nakolik je člověk schopný prokázat mi ji a kterou mi dluží,

protože jsem jeho Otec a Stvořitel, ano, ba ještě víc, jsem původce jeho spásy!

Vždyť já žádám od něj jen to, co mi může dát: jeho důvěru, jeho lásku a jeho vděčnost. Přeji si, abych byl poznán, uctíván a milován, ne snad proto, že bych své stvoření anebo jeho úctu potřeboval. Ne, skláním se k němu s jediným cílem, abych ho zachránil a dal mu podíl na své slávě. Ale i proto se skláním, neboť má dobrota, má

lásku musí přihlížet tomu, jak mnohým stvořením, která jsem utvořil z ničeho a přijal je skutečně za své děti, hrozí pád do věčného neštěstí s demony, a tak minou cíl, pro který byla stvořena; ztrácejí svůj život v časnosti i ve věčnosti.“

Návrat marnotratných synů do Otcova domu

„Pokud si něco přeji, především nyní v přítomnosti, je to pouze to, aby spravedliví prokázali větší horlivost. To velmi ulehčí upřímné a trvalé obrácení a návrat marnotratných synů do Otcova domu; zvláště židů a všech ostatních, kteří jsou přece též mým stvořením a mými dětmi: schizmatiků, bludařů, svobodných zednářů, ubohých nevěřících, těch, kteří se rouhají Bohu, jakož i členů různých sekt a tajných spolků. Necht' celý svět ví, ať chce, nebo ne, že je jeden Bůh a Stvořitel. Tento Bůh, který se bude dvěma způsoby připomínat jejich ne-

vědomostí, je jim neznámý, protože oni neví, že já jsem jejich Otec!“

Staňte se „apoštoly mé otcovské dobroty“

„Vy, kteří mě při čtení těchto slov posloucháte, věřte mi: Pokud se všichni lidé, kteří jsou vzdáleni naší katolické církvi, doslechnou o tomto Otcí, který je miluje, který je jejich Stvořitel a Bůh, o tomto Otcí, který touží po tom, aby jim daroval věčný život, tak většina z nich, i těch nejzarytějších, přijde k tomuto Otcí, o kterém jim vyprávíte.

Pokud k nim nemůžete přijít bezprostředně, a tak s nimi hovořit, hledejte jiné prostředky. Existuje tisíc přímých či nepřímých možností. V pravém duchu následování a s velkou horlivostí jejich přeměny na skutky.

Slibuji vám, že vaše námaha bude prostřednictvím mé milosti velice brzy korunována velkými úspěchy. Staňte se apoštoly mé otcovské dobroty a prostřednictvím horlivosti, kterou vás všechny obdarím, bude vaše působení na duše silné a mocné.

Budu vždy s vámi a ve vás: když budete k lidem hovořit ve dvojici, budu při vás obou.

Když vás bude víc, rovněž budu uprostřed vás. Takto budete hlásat to, co vám vnuknu, a v těch, kteří vás budou poslouchat, probudím ochotu přijímat vaše slova. Takto lidi získáte láskou a budou zachráněni pro celou věčnost.“

Jednoduchost a důvěra jsou znaky jeho apoštolů

„Abyste mě uctívali tak, jak si to přeji, nežádám od vás nic jiného než velkou důvěru. Nemyslete si, že od vás očekávám přísné úkony pokání či umrtvování, anebo žádám, abyste chodili bosí či se tváří vrhali do prachu, anebo sypali na sebe popel a další podobné praktiky. Ne, ne!

Je mi milé, když se ke mně budete chovat jako děti, JEDNODUŠE a s DŮVĚROU!

Stanu se pro vás vším pro všechny; jako ten nejněžnější a nejlaskavější Otec. S vámi všemi budu v důvěrném vztahu tak, že se všem daruji a učiním se malým, abych vás pro věčnost učinil velkými.“

Zachovávejte má přikázání

„Většina nevěřících lidí, bezbožných a jim podobných uskupení setrvává ve své bezbožnosti a nevěře, neboť se domnívají, že bych od nich žádal nemožné. Myslí si, že

by se mým nařízením museli podrobit jako otroci svému tyranskému pánovi, který se zahaluje do své moci a v povýšené nadřazenosti stojí nad svými poddanými, aby je donutil k respektu a odevzdanosti. Ne, ne, děti moje! Mohu se stát tisíckrát menším, než to jen dokážete tušit! Ale o co žádám, to je věrné zachování mých příkázání, která jsem dal své Církvi, abyste žili jako rozumná stvoření a ne abyste se neschopností se-

beovládání a špatnými náklonnostmi podobali spíše zvířatům; tak si máte v konečném důsledku uchránit i ten poklad, kterým je vaše duše, kterou jsem vám daroval zahalenou do zářivé božské krásy.

Kromě toho, odpovídajíc mému přání, číňte odted' to, co jsem vám už přesně vysvětlil, jak mě máte uctívat zvláštní úctou. Kéž z toho pochopíte mou vůli, že vám chci dát ve velké míře podíl na své moci a na své

slávě, a to s jediným cílem, abych vás učil štastnými a zachránil vás. A rovněž vám tím chci zjevit svou jedinou touhu – milovat vás a jako odpověď na mou lásku být vámi milován.“

(Pokračování)

Z Vítězství Srdca 132/2020
přeložila a upravila -jk-

Církev umožnila získání odpustků v urgentních případech epidemie

Apoštolská penitenciárie dne 20. března 2020 vydala dekret, kterým umožňuje získání plnomocných odpustků lidem nakažených koronavirem, těm, kteří je ošetřují, a stejně tak všem věřícím, kteří se za ně modlí. Zároveň byla vydána také nota, která připomíná, že v extrémních situacích je možné udělit hromadné rozhřešení.

Zmíněný dekret, podepsaný hlavním penitenciářem, kardinálem Maurem Piacenzou, a regentem Msgr. Krzysztofem Nykielem, uděluje zvláštní plnomocné odpustky.

Ti nejvíce ohrožení mohou získat **plnomocné odpustky** už po modlitbě Vyznání víry, Otče náš a Zdravas, Maria ve spojení s touhou po splnění obvyklých

podmínek získání odpustků hned, jak to jen bude možné. Toto se týká osob nemocných virem COVID-19, tj. koronavirem, a dále pak osob, kterým lékař nařídil karanténu, zdravotnických pracovníků a rodinných příslušníků, kteří riskují svoje životy péčí o nemocné.

Ostatní si pro získání odpustků mohou vybrat z možností:

- návštěva Nejsvětější svátosti
- eucharistická adorace
- četba Pisma svatého po dobu alespoň půlhodiny
- modlitba růžence, křížové cesty nebo korunky k Božimu milosrdenství prosíce Boha o ukončení epidemie, úlevu pro nemocné a spásu zemřelých.

Plnomocné odpustky může získat také věřící, který se v bezprostřední blízkosti smrti ocitne bez možnosti přijmout svátost pomazání nemocných a viaticum. V tomto případě se doporučuje uctít ukřižovaného Ježíše nebo kříž.

Nota Apoštolské penitenciárie se věnuje možnosti udělit kolektivní rozhřešení v případě závažné nouze. Kněz má podle možnosti předem uvědomit příslušného diecézního biskupa, kterému přísluší určit teritorium a případy ve vlastní církevní oblasti. Nota také připomíná možnost dokonalé lítosti, jak to uvádí Katechismus (č. 1452), v případě, že umírajícímu není nasnadě kněz.

Tereza Myslilová, www.cirkev.cz,
20. 3. 2020 (Redakčně upraveno)

V polské Třebnici byly objeveny ostatky sv. Hedviky Slezské

Při opravách sarkofágu sv. Hedviky Slezské (1174–1243) v třebnické bazilice v Polsku došlo v pondělí 16. března 2020 k nečekanému objevu – našla se schránka s ostatky této světice, která je nejen patronkou Slezska, ale i ostravsko-opavské diecéze.

Hrob světice a patronky naší diecéze je po staletí cílem tisíců poutníků. Nedávno se na sarkofágu objevily praskliny, a jelikož příčiny tohoto jevu nebyly známy, přikročilo se k jeho prozkoumání a následným opravám.

„Nebudu zapírat, že jsme byli zvědaví, kde svatá Hedvika leží a v jakém stavu se nacházejí její ostatky,“ přiznává P. Piotr Filas SDS, rektor třebnické baziliky. „Věděli, jsme, že někde ty ostatky uloženy jsou, nicméně vzhledem ke konstrukci

sarkofágu jsme neměli ponětí, kde přesně,“ dodává.

Většina odborníků se přiklání k názoru, že ostatky jsou uloženy v mramorové rakvi, na níž je sv. Hedvika vyobrazena a jež je umístěna ve středu sarkofágu. V souvislosti s pracemi na opravách začala být vyvíjena snaha se do těchto míst dostat, ale pak si jeden z dělníků povšiml v nenápadné části sarkofágu obdélníkové kamenné desky, jež se od ostatních lišila svým vzhledem. Podařilo se mu ji odklopit a pod ní spatřil zvláštní vrstvu dřevěného uhlí smíšeného se sádrou, pod níž byla stříbrná schránka s tabulkou, na které stálo, že naposledy byl sarkofág otevřen v roce 1764 a že se ve schránce nacházejí ostatky sv. Hedviky Slezské.

Vzhledem k tomu, že neexistují žádné záznamy o tom, že by byla schránka po roce 1764 otevřena, je prakticky jisté, že se v ní opravdu nacházejí ostatky patronky ostravsko-opavské diecéze.

O dalším místě jejich uchování zatím nepadlo rozhodující slovo, nadále totiž probíhá rekonstrukce sarkofágu. Každopádně, jak pravil P. Filas, může být objev učiněn právě v těchto dnech výzvou pro nás, abychom se k této světici, jež proslula mj. péčí o nemocné, modlili s prosbou o přimluvu za pomnutí pandemie koronaviru.

Libor Rösner

(www.doo.cz, 17. 3. 2020)

O andělu, který posiloval Ježíše, a o jeho krvavém potu

Když se náš Pán modlil, „zjevil se mu anděl z nebe a posiloval ho“⁽¹⁾.

1. bod rozjímání

1. Nejdříve budeme rozvažovat: a) kdo anděla poslal, b) kdo je tento anděl, c) jakým způsobem posiloval a utěšoval našeho Pána.

a) Byl to nebeský Otec, který anděla poslal a který viděl svého Syna v tak velké úzkosti opuštěného všemi, který však v modlitbě neustával. Poslal k němu posla z nebe, aby ukázal svou otcovskou prozřetelnost a péči o Syna, aby ho utěšil, tak jak to již předtím vykonal, když zvitězil nad ďáblem v poušti a poslal mu anděly, aby mu donesli pokrm.⁽²⁾ Zde tedy můžeme vidět péči Otce o ty, kteří se modlí, a že k nim posílá útěchu prostřednictvím neviditelných andělů, a pokud se k nám opozdí, není to proto, že by nás zanedbával, ale zachovává je pro příhodnější čas.

Dialog. – *Nebeský Otče, v pokoře ti děkuji za péči, se kterou jsi poslal útěchu svému Synu v jeho smrtelné úzkosti, a prosím tě, abys mě neopouštěl v mých bolestech, ale poslal ke mně v pravý čas sílu a útěchu, abych je mohl unést. Amen.*

b) Co se týče anděla, *pravděpodobně to byl archanděl Gabriel*, který byl pověřen zvěstovat Vtělení Slova⁽³⁾ jako služebník a strážce tajemství vykoupení; a byl zde jen jeden anděl, který stačil k tomuto účelu – tedy k utěšení našeho Pána, Ježíše Krista. Pokud by však bylo potřeba mít dvanáct legií andělů, jeho modlitba měla moc je od svého Otce získat. Zde tedy vidíme, že úkol andělů je pomoci těm, kteří se modlí, utěšit, potěšit je a přednést jejich modlitby všemohoucímu Bohu a přinést od něho jeho podporu. Naší modlitbou také zavazujeme dokonce všechny anděly, pokud je to třeba, aby k nám přispěchali a pomohli nám.

c) Anděl, který se ukázal ve viditelné podobě před naším Pánem, k němu promluvil s úctou a soucitem, aby ho posílil v úzkosti. Byla to vůle nebeského Otce, aby zemřel a pil tento kalich, který byl nezbytný pro spásu celého světa, aby tak spravedliví držení v limbu mohli být vysvobozeni

a nebe se mohlo opět zalidnit a všechna proroctví mohla být vyplněna. Tedy, ukázal se, aby mu řekl, že jeho bolesti nepotrvají dlouho, ale bude po nich následovat sláva vzkříšení a věčný odpočinek pro jeho tělo. Všechna tato povzbuzení anděl tedy pronesl a náš Pán jim naslouchal s velikou pokorou, aby tím ukázal, že jako člověk potřebuje útěchu od svých stvoření, a ačkoliv věděl dobře, co mu chtěl anděl říci, vyslechl si ho a přijal tak útěchu a posilu.

Dialog. – *Můj nejsladší Spasiteli, jak se to stalo, že Ty, útěcha a statečnost andělů, ses podrobil jejich útěše? Je to určitě tvá láska, za kterou ti nezměrně děkuji, a pokorně prosím, aby mě provázela a abych mohl vždy mít užitek z těchto potěšení a útěch, které buď můj anděl strážný anebo ty sám, Anděl veliké rady, mi udělíte.*

2. Na tomto příkladu se tedy naučíme pokorně přijmout útěchu od kohokoliv, třebaže ve svém nitru a moudrosti budu vědět více než ten, který ke mně mluví. Stalo se tak již často, že Bůh potěšoval veliké maličkými a skrze ně jim dal nové porozumění těch pravd, nad kterými předtím tyto duše rozjímaly. Zároveň mi tento příklad ukazuje, že ve svém soužení a kříži mám hledat útěchu dříve nebeskou než jen tu lidskou a pozemskou a naslouchat pokorně těm, kterým Duch Svátý, Utěšitel všech, vnukl do srdce útěchu pro ty, kteří se souží.

2. bod rozjímání

Náš Pán poté, co vyslechl anděla, „*upadl do smrtelné úzkosti, modlil se naléhavěji a jeho pot byl jako veliké kapky krve kánoucí na zem*“⁽⁴⁾.

V tomto velice důležitém rozjímání zvážíme *příčiny jeho potu*, tak jedinečného a ohromujícího, který vyjadřuje velikou vnitřní úzkost, již duše našeho Pána podstoupila.

1. Nejdříve tedy zvažme, že v něm povstal hrozný boj mezi *strachem, obavou ze smrti, hrůzou z mučení* na jedné straně a *horlivostí pro slávu Boží a lidskou spásu* na straně druhé. Živá představa bolesti mučení probudila a roznítla silné pohnutky ke strachu, smutku a vnitřní úzkosti, avšak rozum po přijetí smrti z pohnutek dříve vyslovených roznítil pohnutky horlivosti a lásky, které byly ochranou proti těm protichůdným. V tomto boji byla pak úzkost tak velká, že začala vytékat a rozlila se jako pot po celém jeho těle, a to v takovém množství, že stékala na zem.

Dialog. – *Ó slavný Vítězi, co tě přimělo zápasit proti strachu a smutku s tak velkou horlivostí, když jsi viděl, že obojí je podrobena tvé vůli? Byla to snad zkouška připravit se na boj, který připravovali krutí vrazi a mučitelé? Anebo jsi ve své mysli zápasil s blížícím se utrpením a smrtí dříve, než jsi je podstoupil? Anebo jsi mi chtěl dát příklad v zápase a boji proti mým vášním a odporovat jim s odvahou, a to i s prolitím mé krve, abych nad nimi zvítězil? Cokoliv to bylo, pokorně ti za to děkuji a z hloubi svého srdce tě prosím, abys mě ochránil svou milostí a abych s nimi statečně bojoval. Amen.*

Způsob, jak porazit své vášně v následování našeho Pána v Getsemanské zahradě, znamená *postavit si před své oči jasně vše, co ve mně buď vyvolává strach, anebo mě naplňuje obavou na cestě ctností a v uskutečnění Boží vůle, ať už je to přijetí chudoby, ponížení, jakékoliv bolesti, slabosti a dalších těžkostí, a usilovně proti nim bojovat a podřídit je rozumu skrze vřelou horlivost pro slávu Boží i mou vlastní spásu. Podřídit tak všechny své touhy vůli Boží i za cenu prolití své vlastní krve v tomto boji.*

2. Za druhé také zvažme velikou lásku našeho Spasitele a velkorysost, kterou prokázal prolitím své Krve pro nás, a že je přirovnán v knize Písní k myrhomníku⁽⁵⁾, který nejdříve vydá pryskyřici zva-

nou myrha a ta pak při pálení (jako kadidla) expanduje na místo, aby tála. Ani náš Pán nečekal, až jeho Krev bude téct pod krutým zacházením mučitelů při bičování, trním korunováním a přibitím hřebů, ale vybral si, aby jeho vlastní představa utrpení a horlivost mu posloužily jako katani, a ty postačovaly k tomu, aby krvavý pot stékal z jeho čela, tváře, ramenou, prsou a celého těla. Tou měrou to, co nejdříve podstoupil duchovně a najednou, poté trpěl postupně, neboť byl nejdříve bičován, trním korunován, ukřižován duchovně, aby tak ukázal, že si přál prolít krev pro naše dobro více než tito trýznitelé.

Dialog. – *Ó požehnaný myrhovníku, který, dříve než jsi zubožen a proboden, sám vydáváš myrhu z porů svého svatého těla, s pokorou ti děkuji za tuto štědrá lásku, kterou jsi mi tímto prokázal. Stačilo by, abys byl mučen jen jednou, ale tvá veliká láska se ukázala být tak štědrá a tím naše vykoupení tak bylo vykonáno v hojnosti a tvůj příklad trpět, který jsi nám dal, je tím ještě účinnější. Ó, kéž tě následují a vytvořím si „myrhovou kytičku na prsou spočívající“⁽⁶⁾, abych rozjímáním nad hořkostí, kterou jsi trpěl, mohl vydat tu nejlepší myrhu při trestání svého těla pokáním, jako jsi učinil ty. Pomoz mi tedy s tvou milostí dokončit s rozhodností tento můj záměr.*

3. Třetím důvodem tohoto krvavého potu bylo vyjádřit živý a bolestivý postoj k našim hříchům a ke smrtelným ranám, které dostává celé mystické tělo jeho Církve, a ukázat na lék, který jako naše hlava vypil touto vnitřní agonii s takovou naléhavostí, a která zapříčinila krvavý pot po celém jeho těle. A jako jsou hříchové očistěny a odpuštěny slzami lítosti, jeho lítost byla tak velká, že nekanuly jen slzy z jeho očí jako velké kapky, ale vyřinuly se také z celého jeho těla „kapky krve“, a to v takové hojnosti, že jimi byla pokryta i zem.

Dialog. – *Ó přesvatá Krví, prolitá pro mé hříchy s nekonečnou láskou a nevyslovitelnou bolestí! Ó, kéž bych byl tou zemí, na kterou padla, abych byl obmyt touto koupelí a mohl zůstat čistý a posvěcený! Obmyj mě, můj Ježíši, touto Krví i s jedinou kapkou, neboť i ta stačí k mému spáse. Co to říkáš? Pro moji spásu? Ano, stačila by jediná kapka tvé Krve, aby spasila celý svět. Proč tedy, můj Spasiteli, jsi jich prolil tak mno-*

ho? Ó nesmírná lásko! Proč tě nezměrně nemilují? Kéž by se celé mé tělo proměnilo v jazyky, které chválí tvé milosrdenství, a v oči, které by oplakaly mé hříchy krví.

4. Dalším, čtvrtým důvodem bylo ukázat živý postoj k těm utrpením a mukám, které údy jeho mystického těla měly podstoupit. Jejich kříže a pronásledování jej zranily tak bolestivě, že pro svou lásku k nim se krvavě potil, a jak říká sv. Lawrence Justinian⁽⁷⁾, byl duchovně kmenován se sv. Štěpánem, ukřižován se sv. Petrem, mučen se sv. Ondřejem, zbaven kůže se sv. Bartolomějem, pečen na roštu se sv. Vavřincem, sežrán dravými lvy se sv. Ingácem. Tedy, trpěl duchovně vše, co jeho mučedníci poté trpěli v těle, a jako důkaz tohoto utrpení mu stékal krvavý pot po těle.

Dialog. – *Ó Spasiteli lidstva, ty si zasloužíš být chválen, milován, a aby ti sloužili všichni lidé pro lásku, kterou jsi jim prokázal. Ó, kéž mohu obdržet takový živý postoj k tvé bolesti, že už jen v pomýšlení na ni se budu sám krvavě potit, neboť vidím, že hlava je tak citlivá k bolestem svého těla, a je proto jen rozumné, aby tělo se stejně tak podílelo na bolestech své hlavy.*

5. Zvažme také, jak mnoho tento pot oslabil našeho Vykupitele Ježíše Krista, jak byl osamocen, nemaje nic a nikoho, kdo by jeho pot vysušil či utřel, a nikoho, kdo by ho potěšil, kromě anděla, který byl ve velkém úžasu z takové hrozné podívané a který ho znovu povzbudil do té doby, než byl čas odejít.

Dialog. – *Ó sklíčený Ježíši, kéž bych byl v zahradě, abych tě doprovodil v tomto utrpení! Ó, kéž bych ti mohl dát svou duši a srdce, kterým bych setřel tvůj pot a utěšil tě. Dovol mi, nejmilejší Ježíši, abych mohl být nápomocen duchovně tomuto utrpení a abych tak konal s opravdovým soucitem, který by tě potěšil. Amen.*

3. bod rozjímání

Po skončení tohoto zápasu a ukončení krvavého potu náš Pán od modlitby vstane a „potřetí přijde a říká jim: »Nyní můžete spát a odpočívat si. Už je po všem. Nadešla ta hodina: hle, Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků.«⁽⁸⁾

1. Nejdříve budeme rozvažovat o síle a odvaze, kterou lidství našeho Spasitele přijalo skrze tuto modlitbu, aby mohl podstoupit bolest umučení. Svým příkla-

dem nás učí, jakou velikou sílu a dopad má modlitba, která se stává ochranou našeho slabého těla, a aby nám dal odvahu připravit se předem na prolití krve, a na vše, čemu se chceme vyhnout.

2. Dále můžeme také vidět pokoru našeho Pána, který uprostřed veliké úzkosti viděl své učedníky, jak spí, a přesto se na ně nerozhněval. Naopak, měl s nimi soucit, když jim řekl: „Dormite et requiescite.“ – „Nyní můžete spát a odpočívat.“

Dialog. – *Ó dobrý Ježíši, jak mnohem více než oni potřebuješ rychle se občerstvit a odpočinout si; přesto jako starostlivý Otec bereš na sebe lopotu a práci a chceš, aby si tvé děti v klidu odpočinuly.*

3. Po krátké chvíli je také vzbudil a řekl jim: „Surgite, ecce qui me tradet prope est.“ – „Vstaňte! Hle, přichází ten, kdo mě zradí.“ Jako kdyby je něžně těmito slovy napomínal: „Vy, moji přátelé, spíte, a moji nepřátelé bdí.“ To by mě mělo znepokojit, když vidím, že ti zkažení jsou více připraveni pronásledovat a urazit Ježíše Krista, než jsem já připraven mu sloužit. Avšak s důvěrou v sílu a ctnost našeho Pána se vzbudím s apoštoly a doprovodím ho v jeho utrpeních a obětuji sebe, abych to vše ihned podstoupil z lásky k Ježíši.

Z Meditations of the mysteries of our holy faith together with a treatise on mental prayer
ven. father Louis de Ponte, S. J. Dil 4,
rozjímání XXII, str. 230–238

Zdroj: <https://ia800506.us.archive.org/3/items/MeditationsOnTheMysteriesOfOurHolyVI/MeditationsOnTheMysteriesOfOurHolyVI.pdf>

Přeložila a zkrátila -hš-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 22,43.

⁽²⁾ Srov. Mt 4,11.

⁽³⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ *STh I*, q. 113, art. 4, ad 1.

⁽⁴⁾ Lk 22,43.

⁽⁵⁾ Srov. Pís 5,13.

⁽⁶⁾ Srov. Pís 1,13 a 5,14. Ženy nosily na prsou nádobku s voňavkou. Takovou nejzácnější voňavkou je nevěstě ženich. [překlad i pozn. ThDr. J. N. Hejčl]

⁽⁷⁾ *Lib. de Spir. Christ. agon.* 100, 19, 40.

⁽⁸⁾ Mk 14,41.

Odmítnutí Boha znamená ztrátu orientace (1)

První část rozhovoru s Mgr. Josefem Janštou u příležitosti jeho 70. narozenin a 30. výročí jáhenského svěcení

Narodil se 5. února 1950 ve Veverské Bítýšce, v nádherné krajině v podhůří Českomoravské vysočiny. Po absolvování místní základní školy vystudoval Střední všeobecnou vzdělávací školu v Tišnově. Po maturitě v roce 1968 nastoupil ke studiu na Cyrilo-metodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci, která byla tehdy pobočkou pražské teologické fakulty se sídlem v Litoměřicích. Teologická studia spolu se seminární kněžskou formací ukončil zdárně v roce 1973. Po skončení studií pracoval postupně ve Slovácích strojírnách v Uherském Brodě, po svatbě s MUDr. Martou Janštovou potom v ROMO Fulnek, kdy si doplnil středoškolské vzdělání na Střední průmyslové škole strojní v Přerově. Nakonec při změně bydliště pracoval v Ostroji Opava. Jáhenské svěcení přijal 9. dubna 1990 v arcibiskupské kapli v Olomouci z rukou tehdejšího biskupa ThDr. Františka Vaňáka. V jáhenské službě působí dodnes ve farnosti Nanebevzetí Panny Marie v Opavě, kde se především věnuje práci s dětmi a mládeží. Je rovněž znám jako autor náboženské literatury pro děti a mládež i pro celé rodiny – mnoho titulů vydala Matice cyrilometodějská...

Narodil jste se do doby totalitního režimu. Jak se dala v tak těžké době udržet křesťanská víra v rodině?

To by byla otázka spíše pro mé rodiče. Oni nás chránili v bezpečí pevné rodiny, nesdělovali nám dramata doby, na která dopltil i strýc (manžel maminy sestry) v jáchymovských dolech. Zaměření života rodiny i nesouhlas s komunistickým režimem jsme však vnímali jasně a zřetelně (nebyli jsme např. pionýry). Těžkosti s vírou jsme prožívali jako radost něco pro Krista vydržet (např. posměch). Oporou nám byla kromě rodiny farnost s tehdy plným kostelem lidí, vynikající kněží. Myslím, že dnešní děti to mají v životě víry se svou výlučností a osamocенostí těžší, než jsme to měli my.

Co vás bavilo v dětství? A jak se vaše zájmy měnily s přibývajícím věkem?

Fotbal jsme hráli všude, kde se jen trochu dalo. Napodobovali jsme dospělé i v dalších sportech. Měl jsem rád všechno kolem kostela: ministrování, poutě, ale také opravy, kterých jsme se i jako kluci aktivně zúčastňovali. Myslím, že duchovní zaměření bylo podhoubím života v dětství a v mládí se stávalo stále více posláním, což vyústilo v přihlášku do kněžského semináře.

Svá teologická studia jste absolvoval s budoucími výraznými osobnostmi naší církve – Jan Graubner, Josef Hrdlička, Milán Kouba, Ladislav Tichý, František Koutný a další. Jak vnímáte tuto skutečnost dnes?

Do semináře jsem nastoupil v říjnu 1968. Všechno se budovalo za pocho-

du pod vedením rektora P. Lepolda Dýmala a pana Josefa Vlčka. Já jsem patřil k nastupující generaci nadšených mladíků. Ale rozhodující vliv na nás mladé i na celý chod semináře měli bohoslovci starší o dvacet let než my, kteří zůstali věrní svému povolání, když museli začátkem padesátých let opustit svou kněžskou formaci. Byla jich v semináři asi polovina. Jim a pak představeným semináře a profesorům fakulty, kteří prošli snad do jednoho komunistickými vězením, vděčíme za růst osobností, které pak nesly tíhu obnovující se církve po pádu režimu.

Místo kněžského svěcení jste založil rodinu. A Bůh vám požehnal. Tři muži předávají dále víru, kterou jste jim doma vštípl. Jeden je knězem, druhý „zasloužilým“ otcem početné rodiny a vynikajícím varhaníkem, třetí je tatínkem a učitelem, příležitostným překladatelem, dopisovatelem, který se angažuje také ve farnosti...

Ano, Bůh nám požehnal, dal nám děti, které si dál vede jejich osobní cestou. Máme radost, že i další generace se modlí, vnuci a vnučky mají rádi Pána Boha. Je to radost ze šíření Božího království. A připomínám ještě chlapce, kterého jsme si vzali do rodiny později, který šíří radost kolem sebe tím, že jako stolař dělá pěkný nábytek.

Ve Svatém týdnu roku 1990 jste byl vysvěcen na jáhna. Nemýlím-li se, jste první vysvěcený trvalý jáhen posttotalitního období. Jak vzpomínáte na tuto událost, která změnila běh vašeho života?

Rád vzpomínám na pondělí Svatého týdne, kdy mně otec biskup František Vaňák uděloval ve fialové barvě jáhenského svěcení v arcibiskupské kapli v arcibiskupském paláci v Olomouci. Bylo to tehdy průkopnické, i když církev o možnost svěřit ženatému muži usilovala několik let. Tehdy uplynuly dva dny od biskupského svěcení P. Jana Graubnera a P. Josefa Hrdličky. Byla to přelomová doba a skutečnost ženatých jáhnů si nelehce razila cestu k uznání v církvi naší země. My, nejbližší rodina, jsme byli po svěcení pozváni na snídani s otcem biskupem Františkem Vaňákem. Dole v bývalé seminární jídelně jsme pohostili širší rodinu. Když tam manželka nesla podélnou krabici s bolatickými koláči, tak ve dveřích potkala řeholní sestru, která spráskla ruce a zvěstovala jí: „To je hrůza, co se to dneska děje! Nahore vysvětili ženatého muže na jáhna! A ještě k tomu má tři děti.“

Musel jste k tomu mít souhlas i své manželky. Jak prožívá tuto vaši službu Bohu a církvi? Je vůbec možné skloubit dohromady život pro rodinu a život pro církev? Věnovat se naplno jednomu a druhé nezanedbávat?

Jáhenská služba je od samého začátku s manželkou naše společná služba. Jedinečně takto je možné poslání v církvi prožívat. Pokud by manželka neprožívala se mnou jáhenskou službu, tak si to nedovedu představit. Úplně s malými dětmi by to zřejmě nešlo. Kluci už měli tehdy 8 až 11 let. Byli ministranty a já jsem ministranty vedl. Měli tam tedy svého tatínka, který se jim spolu s ostatními ministranty

věnoval. Byli se mnou u oltáře, na ministrantských schůzkách, akcích, výletech. Manželka mi při všech aktivitách pomáhala. Pán Bůh to takto vedl a já mohu jenom děkovat, že to takto vedl.

Tato první část rozhovoru vychází právě ve Svatém týdnu. Zůstaňte tedy u duchovních témat. Co pro vás osobně znamená prožívání tohoto týdne?

Svatý týden je vrcholem církevního roku. V něm se odehrávají nejsvětější tajemství. Navíc je to spojeno s obřady, které vtahují křesťany do hlubokého děje. Forma obřadů je prastará, a snad proto i tak působivá. Je to období náročné pro ministranty. Říkával jsem vždycky klukům: „Teď máme své ministrantské žně.“ Jsem přesvědčen, že pokud se obřady poctivě nacvičí, tak nejenom ministranti s knězem, ale i přítomný Boží lid jsou jimi vtaženi do velikonočních tajemství.

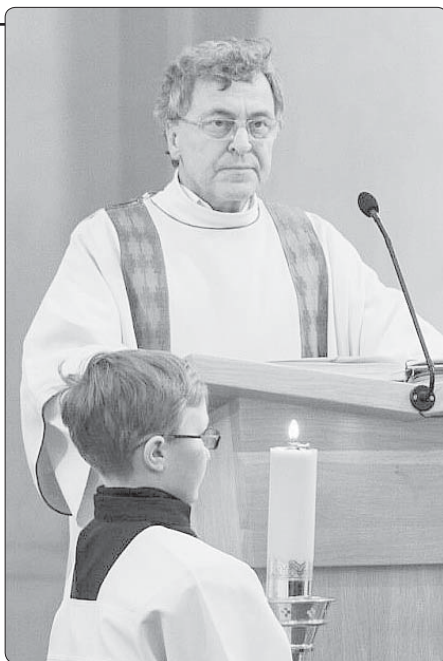
Zelený čtvrtek je výročním dnem první mše svaté, kterou sloužil sám Pán Ježíš při poslední večeři...

Je úžasné, jak liturgie zrcadlí historickou skutečnost tohoto dne. I my stejně jako apoštolové jsme shromážděni kolem oltáře a radujeme se ze mše svaté. Současně však do slavnostního prožitku zasahuje skutečnost Ježíšova utrpení, odmlčí se zvony, odkrývají se oltáře, přebýváme s Pánem Ježíšem v Getsemanské zahradě.

Pro mne má Zelený čtvrtek i osobní význam: před třiceti lety jsem právě v tento den stál poprvé u oltáře jako jáhen. A tak děkuji a chválím Pána Boha za jeho vedení, které jsem i v době zkoušek jeho milostí neztratil ze zřetele.

Velký pátek je zasvěcen rozjímání o Ježíšově smrti. U kříže stála jeho Matka, Panna Maria. Víte, že jste velkým mariánským ctitelem. Jaký je váš život s Marií?

Na Velký pátek jsme pod křížem, při křížové cestě, při obřadech v osobním prožívání. Důležité je, že pod křížem jsme s Marií. Ona s námi a my s ní. Pokud byste měli možnost navštívit kapli církevní školy v Opavě-Jaktaři (tato škola je pobočkou Církevní školy sv. Ludmily v Hradci nad Moravicí), tak by vás upoutala plastika Panny Marie, kterou zhotovil umělecký řezbář František Věžník. Panna Maria tam působí jako poněkud ustaraná

Mgr. Josef Janšta
(foto © Michael Bujnovský)

žena, jejíž tvář je však prozářena pohledem na svatostánek. Socha Panny Marie je umístěna tam, kde jsou děti. Má rozevřené dlaně a vztažené ke svatostánku, ve kterých předává Ježíši modlitby učitelů a dětí. Ano, Maria je s námi, jí můžeme všechno svěřit, Maria nás vede k Ježíši.

Sám jste v životě prošel těžkými zkouškami a utrpeními. Nevím, zda o tom chcete mluvit, ale významným mezníkem ve vašem životě byla autonehoda. Pamatujete se, že se váš vážný zdravotní stav zlepšil poté, co jste byl zaopatřen svátostmi. Jaký dopad to vše mělo na váš další život?

Ano, bylo léto 1994, ležel jsem tehdy po úraze v nemocnici ve vysokých horečkách a doktoři si nevěděli rady. Lékař internista nedal dovolení k operaci kvůli mému špatnému stavu. Chirurgové se však stále rozhodovali, jak dál. V této situaci poprosila moje manželka tehdejšího kaplana P. Miroslava Janiaka, aby mě zaopatřil. Přišel na konci návštěv, vyzpovídal mě, podal Tělo Páně a udělil svátost nemocných. Když odešel, roznášela sestra teploměry k odpolednímu měření teploty. Když si jej ode mne vzala, tak suše konstatovala: „Máte 37,3, špatně jste to držel, ještě jednou si dejte pořádně teploměr pod paži.“ Ale další měření potvrdilo první. Vysoká horečka byla pryč. Na druhý den primář žasl a jen konstatoval: „Žádná operace nebude.“ Chápal jsem to tak, že mě Pán Ježíš uzdravil, abych ještě mohl pro něho pracovat. Nemohl jsem

se dočkat, až zase budu moci jít do školy atd. Ale zásadní duchovní obrácení mělo teprve přijít.

Dnešní doba je plná zmatků, lidé často zapomínají a odmítají Boha, stávají se proti přirozenému řádu, který člověku dal. Z čeho podle vás tento zmatek vyplývá?

Odmítnutí Boha znamená ztrátu orientace. Lži, zmatky, strachy ukazují na zřejmého původce, Zlého, který chce lidstvo tímto způsobem zničit.

A jak se pracovat k lepším zítřkům?

Vyjdou z osobní zkušenosti. Koncem devadesátých let jsem poprvé navštívil Medžugorje. Do té doby jsem měl vůči tomuto místu obezřetný postoj. Pouť do Medžugorje znamenala pro mne zásadní duchovní obrácení. Tam jsem dostal dar, který je v Medžugorje častý: lásku k modlitbě. Panna Maria to nazývá modlitba srdcem. A pokud se člověk s láskou modlí, mění se jeho život.

K lepším zítřkům dovede lidstvo jedině návrat ke Kristu, k jeho evangeliu. A jsem přesvědčen, že nebeský Otec posílá Panu Marii, která je takto s námi a vede nás. Poselství Panny Marie v Medžugorje jsou jasná a jednoduchá. Kdo se jimi nechá vést, zažívá změnu života. Podle Mariiných slov se stává dítě Mariino „apoštolem Boží lásky“ a mění takto i lidi kolem sebe. To je Mariin plán na záchranu světa – nechat se proměnit Kristem. A protože dílo Mariino je dílem Božím, nezůstává Duch Svátý pozadu. V našem společenství „Navštívení“ jsme mnohokrát s úžasem konstatovali: Svatý otec říká totéž, co nám zvěstovala Panna Maria v poselství. Takto se Mariin plán na záchranu světa stává plánem církve.

Poznámka: Držme se důsledně Mariiných poselství a odmítejme tzv. zaručená sdělení Panny Marie z Medžugorje.

Co děláte v současnosti kromě toho, že vykonáváte svoji službu u oltáře?

V roli dědečka žiji v rodině, píši, podle svých sil pracuji na zahradě. A pak denně hodinu cvičím, abych mohl ještě chodit.

Děkuji za Vaše odpovědi. Příště se zaměříme na Vaši spisovatelskou a výchovnou činnost. To bude velmi hutné téma...

Daniel Dehner

Pondělí 6. 4. 2020

6:05 Má vlast: Zámek Holešov I. **7:00** Buon giorno s Františkem **7:55** Mezi pražci (86. díl): Duben 2020 **8:45** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Práce jako na kostele **9:35** Outdoor Films (17. díl): S Radovanem Markem **11:10** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **11:15** Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **13:15** Fatima: Poselství Rusku **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (37. díl): Angelo Scarano – Čechoital **15:20** V pohorách po horách (66. díl): Mosty u Jablunkova – Bílý Kříž, Moravské Beskydy **15:30** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: Sr. Veronika Barátová – Jemu na vás záleží **17:05** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **17:25** Irák: Ninive **18:00** Živě s Noe [P] **18:20** Ars Vaticana **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr **18:35** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:40** Víra do kapsy: Krása **18:55** Hovory z Rekovic: Jaroslav Kneisl **19:10** D. N. A. na Mohelnickém dostavníku 2018 [P] **19:40** ARTBITR – Kulturní magazín (94. díl) **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna [L] **21:10** Tak trochu jiný lyžák **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Kulatý stůl: Na misiích v Česku **23:45** Terra Santa News: 1. 4. 2020 **0:10** Post Scriptum [P] **0:20** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – O vnitřní svobodě **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 4. 2020

6:05 V souvislostech **6:30** Pod lampou **8:30** Ars Vaticana **8:40** Příroda kolem nás: Liška Eliška a Jelen evropský **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:50** Missio magazín: Duben 2020 **10:50** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **11:15** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **11:20** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník **13:00** BET LECHEM – vnitřní domov (8. díl): Jana Radojčič – Srbočeška **13:15** Hlubinami vesmíru s dr. Petrem Scheirichem, 2. díl **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (38. díl): Scepan Delan – Lužický Srb **15:25** Tanzanie – Zanzibar: Jsme odváží **16:00** Cvrlikání (54. díl): Pavel Helan **17:10** Misie skrze svědectví – Slovensko **18:00** Živě s Noe [P] **18:20** V pohorách po horách (45. díl): Nad Maráskem – Brdy **18:30** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **18:35** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:40** Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce **19:10** Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mne...? **19:30** Zpravodajské Noeviny: 7. 4. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Zachraňme slony [L] **21:10** Řeckokatolický magazín [P] **21:30** Živě s Noe **22:10** P. Vojtěch Kodet – Blahoslavenství: Blahoslavení milosrdní **22:45** A. Bruckner: Te Deum; C. Saint-Saëns: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2014 **23:50** Post Scriptum **0:05** Mezi pražci (86. díl): Duben 2020 **0:50** Světlo pro Evropu (23. díl): Výročí pádu Berlínské zdi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 4. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 4. 2020 **6:30** Noční univerzita: Sr. Veronika Barátová – Jemu na vás záleží **7:35** Outdoor Films s profesorem Zdeňkem Ďurišem (44. díl): S oceánologem do mořských hlubin **9:00** Živě

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

s Noe [L] **9:20** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:25** Bolívie – V srdci Bolívie **10:55** Štětcem a píšťalou **11:15** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **11:20** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Orkesta Mendoza na Folkových prázdninách **13:20** Chudoba – Sestra Rachel **13:40** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Cesta k andělům (39. díl): Bohumil Klepetko **15:25** S NOACHEM po Izraeli **16:00** Zpravodajské Noeviny: 7. 4. 2020 **16:20** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a jeho host **17:25** Indie: Jeden **18:00** Živě s Noe [P] **18:20** Film o filmu Mobil **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **18:40** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:45** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:30** Terra Santa News: 8. 4. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** Vezmi a čti: Březen 2020 **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: Sebepřijetí – P. Serafím Smejkal **22:45** Generální audience papeže Františka **23:05** Biblická studna **0:10** Post Scriptum **0:20** Velké ticho v Policanech **0:40** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 4. 2020

6:05 Kulatý stůl: Na misiích v Česku **7:40** Papuánské Velikonoce: Zelený čtvrtek **7:55** Terra Santa News: 8. 4. 2020 **8:20** P. Vojtěch Kodet – Blahoslavenství: Blahoslavení milosrdní **9:00** Zelený čtvrtek s Noe [L] **9:30** Mše svatá se svěcením olejů z Vatikánu [L] **11:30** Zelený čtvrtek s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** J. S. Bach: Matoušovy pašije (1. část) **13:20** Generální audience papeže Františka **13:40** Vezmi a čti: březen 2020 **14:00** Zelený čtvrtek s Noe [L] **14:30** Jak potkávat svět (67. díl): S arcipatem Prokopem Siostrzonkem **16:00** Zpravodajské Noeviny: 7. 4. 2020 **16:20** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **16:30** Příroda kolem nás: Liška Eliška a Jelen evropský **16:50** Missio magazín: Duben 2020 **18:00** Mše svatá na památku Večeře Páně [L] **19:25** Večeřadlo – Místo Poslední večeře Páně a Soslání Ducha Svatého **19:30** Zpravodajské Noeviny: 9. 4. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (155. díl): Desatero [P] **21:30** Cenakolo: Svědectví o Láscce, milosrdenství a přátelství **22:20** Probuzení velké světice: Život svatě Veroniky Giuliani **0:05** A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum: Podzimní festival duchovní hudby 2014 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 4. 2020

6:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 4. 2020 **6:25** Noční univerzita: Sebepřijetí – P. Serafím Smejkal **7:00** Papuánské

Velikonoce: Velký pátek **7:50** Gioacchino Rossini: Stabat Mater: Svatováclavský hudební festival 2017 **9:00** Velký pátek s Noe [L] **9:20** Harfa Noemova: Jakub Jan Ryba a jeho Stabat mater **9:45** Bačkorám navzdory: Richardis, miluješ mne...? **10:00** Biblická studna **11:05** Gustav Ištok – Kříž je moje cesta **11:30** Velký pátek s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** J. S. Bach: Matoušovy pašije (2. část) **13:45** Ars Vaticana **14:00** Velký pátek s Noe [L] **14:35** Na křídlech andělů **15:00** Toufarova křížová cesta **16:35** Zpravodajské Noeviny: 9. 4. 2020 **17:00** Památka Umučení Páně z Vatikánské baziliky [L] **18:55** Stabat Mater: Giovanni Battista Pergolesi **19:40** V pohorách po horách (38. díl): Zemská brána – Orlické hory **19:50** Přejeme si... **20:05** Noční univerzita: Mons. František Radkovský – Turínské plátno [P] **21:15** Křížová cesta z Kolosea s papežem Františkem [L] **22:35** Život Ježíše Krista (1/2) [P] **0:10** G. Verdi: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2018 **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 4. 2020

6:05 A. G. Aratunjan: Koncert pro trubku, C. Franck: Sedm slov Krista na kříži: Podzimní festival duchovní hudby 2019 **7:20** Chléb náš vezdejší **7:30** Pražská Loreta **7:55** Papuánské Velikonoce: Bílá sobota **8:20** Velikonoce v Pozořicích **9:00** Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce **9:30** Výpravy do divočiny: Zachraňme slony **10:35** V pohorách po horách (39. díl): Spišská plesa – Vysoké Tatry **10:50** Moravské pašije **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **13:30** Terra Santa News: 8. 4. 2020 **13:50** Život Ježíše Krista (1/2) **15:25** Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista **17:15** Dobrodružství před kamerou (8. díl) [P] **18:25** V souvislostech [P] **18:45** Přejeme si... **19:00** Noční univerzita: Mons. František Radkovský – Plátno a evangelia [P] **19:40** Bílá sobota s Noe [L] **20:30** Velikonoční vigilie z Vatikánské baziliky [L] **23:10** Život Ježíše Krista (2/2) [P] **0:45** L. v. Beethoven: Misa solemnis in D: kostel sv. Mořice v Olomouci **2:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 4. 2020

6:05 Řeckokatolický magazín **6:20** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (122. díl): My sme tady dvá, písnička a já... **7:45** Bůh je s námi **9:15** Velikonoce s Noe [L] **10:00** Mše svatá na Boží hod velikonoční z náměstí Sv. Petra v Římě [L] **11:30** Velikonoce s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Požehnání Urbi et Orbi [L] **12:35** V souvislostech **13:00** Dobrodružství před kamerou (8. díl) **14:10** Muzikanti, hrajte: Boršičanka [P] **15:15** Život Ježíše Krista (2/2) **16:50** Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku **17:05** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc **18:10** Ars Vaticana **18:25** Sedmihlásky (28. díl): Já su ráda, že su mladá **18:30** Od slunéčka do tmy: Obrázek na díle **18:35** Bačkorám navzdory: Josef, dělník milosrdenství [P] **18:50** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka [P] **19:10** P. Vojtěch Kodet – Blahoslavenství: Blahoslavení čistého srdce [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Motýlí cirkus [P] **20:30** Mise **22:35** V souvislostech **23:00** Koncert Naděje pro Irák: bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Strahově **0:35** Požehnání Urbi et Orbi **1:05** České nebe: Cyklus kantát o českých světcích a patronech **2:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 6. 4. o 7:00 hod.: Svätá omša

Priamy prenos z kaplnky TV LUX s tlmočením do posunkového jazyka.

Utorok 7. 4. o 21:15 hod.: Tajomstvo svätého hrobu (dokument)

Dokument prináša najnovšie vedecké objavy a výroky vedcov, ktorí sa zaoberali posmrtnými relikviami zachovanými z hrobu Ježiša Krista. Dávajú nám mnohé odpovede a niekedy priam vyraňujú dych.

Streda 8. 4. o 9:15 hod.: Generálna audiencia

Verejné stretnutie Svätého otca s pútnikmi na námestí Sv. Petra vo Vatikáne spojené s príhovorom.

Štvrtok 9. 4. o 17:00 hod.:

Svätá omša z katedrály sv. Martina v Bratislave

Priamy prenos svätej omše na Pamiatku Pánovej večere.

Piatok 10. 4. o 21:15 hod.: Krížová cesta z Kolosea

Priamy prenos za účasti Svätého otca.

Sobota 11. 4. o 20:30 hod.: Vigília na Bielu sobotu

Priamy prenos z Vatikánu.

Nedeľa 12. 4. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos na Veľkonočnú nedeľu, Nedeľu Pánovho Zmŕtvychvstania, spojený s požehnaním Urbi et Orbi, celebruje Svätý otec.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Liturgická čtení

Nedeľa 5. 4. – Květná neděle

1. čt.: Iz 50,4-7
Ž 22(21),8-9.17-18a.19-20.23-24
Odp.: 2a (*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?!*)
2. čt.: Flp 2,6-11
Ev.: Mt 26,14-27,66

Pondělí 6. 4. – Pondělí Svätého týdne

1. čt.: Iz 42,1-7
Ž 27(26),1.2.3.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Jan 12,1-11

Úterý 7. 4. – Úterý Svätého týdne

1. čt.: Iz 49,1-6
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
Ev.: Jan 13,21-33.36-38

Středa 8. 4. – Středa Svätého týdne

1. čt.: Iz 50,4-9a
Ž 69(68),8-10.21bcd-22.31+33-34
Odp.: 14c.b (*Vyslyš mě ve své veliké lásce, Pane, v čas milosti.*)
Ev.: Mt 26,14-25

Čtvrtek 9. 4. – Zelený čtvrtek

1. čt.: Ex 12,1-8.11-14
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18

Odp.: srov. 1 Kor 10,16 (*Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.*)
2. čt.: 1 Kor 11,23-26
Ev.: Jan 13,1-15

Pátek 10. 4. – Velký pátek

1. čt.: Iz 52,13-53,12
Ž 31(30),2+6.12-13.15-16.17+25
Odp.: Lk 23,46 (*Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.*)
2. čt.: Žid 4,14-16; 5,7-9
Ev.: Jan 18,1-19,42

Sobota 11. 4. – Bílá sobota

1. čt.: Gn 1,1-2,2
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.13-14b.24+35c
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
nebo Ž 33(32),4-5.6-7.12-13.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

2. čt.: Gn 22,1-18
Ž 16(15),5+8.9-10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

3. čt.: Ex 14,15-15,1
Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18
Odp.: 1a (*Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

4. čt.: Iz 54,5-14
Ž 30(29),2+4.5-6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

5. čt.: Iz 55,1-11
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

6. čt.: Bar 3,9-15.32-4,4
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)

7. čt.: Ez 36,16-17a.18-28
Ž 42(41),3.5bcd; 43(42),3.4
Odp.: Ž 42(41),2 (*Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po tobě, Bože!*)
nebo, uděluje-li se křest:
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
anebo Ž 51(50),12-13.14-15.18-19
Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)

Epištola: Řim 6,3-11
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
Ev.: Mt 28,1-10

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. DUBNA 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 4.		PO 6. 4.		ÚT 7. 4.		ST 8. 4.		ČT 9. 4.		PÁ 10. 4.		SO 11. 4.	
Antifona	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	494	457	511
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	413	462	413	462	413	462	413	462	413	462	441	495	457	512
Antifony	417	466	422	472	426	476	431	481	435	485	442	496	458	513
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	442	496	458	513
Krátké čtení a zpěv	418	467	422	472	427	477	431	481	435	485	445	499	460	515
Antifona k Zach. kantiku	418	467	423	472	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Prosby	418	467	423	473	427	477	431	481	435	486	446	499	460	515
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Modlitba během dne:														
Hymnus	414	463	414	463	414	463	414	463	414	463	447	500	461	516
Antifony	415	464	415	464	415	464	415	464	415	464	447	501	462	517
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	448	502	462	517
Krátké čtení	419	468	424	473	428	478	432	482	436	487	451	505	465	520
Závěrečná modlitba	419	468	423	473	428	478	432	482	436	486	446	500	461	516
Nešpory:														
SO 4. 4.														
Hymnus	412	461	412	461	412	461	412	461	438	491	452	507	466	521
Antifony	416	465	420	470	425	475	429	479	433	483	439	492	453	507
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	453	507
Kr. čtení a zpěv	416	465	420	470	425	475	429	479	433	484	439	492	455	510
Ant. ke kant. P. M.	416	465	421	470	425	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Prosby	417	466	421	471	426	475	430	480	434	484	439	492	456	510
Záv. modlitba	419	468	419	468	423	473	428	478	432	482	440	493	446	500
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	440	493	1242	1379

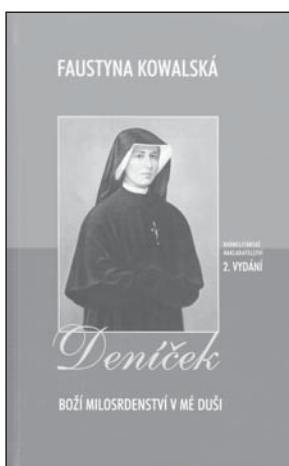
O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

DENÍČEK • BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ V MÉ DUŠI

Svatá s. M. Faustyna Kowalská • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Předmluva k prvnímu českému vydání P. Josef Prchal SJ • Předmluva k prvnímu polskému vydání Andrzej M. Deskur, titulární arcibiskup Teneský • Úvod s. M. Elżbieta Siepak

Kritické vydání stěžejního díla velké mystičky 20. století, sestry Faustyny Kowalské. Deník sestry Faustyny psaný během posledních čtyř let jejího života na jasnou žádost Pána Ježíše je svým způsobem památník, kam autorka průběžně zapisovala především „setkání“ vlastní duše s Bohem. Pán ji obdařil velkými milostmi: darem kontemplanace, hlubokým poznáním tajemství Božího Milosrdenství, vizemi, zjeveními, skrytými stigmaty, darem prorokovat a číst v lidských duších. Tyto dary svěřice použila, aby připomněla odedávna známé, ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a za cenu mnoha obětí předala nové formy úcty k Božímu Milosrdenství. Jejich praktikování má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství. Velice cenným přínosem pro tuto publikaci jsou rejstříky – věcný, jmenný a místopisný.

*Karmelitánské nakladatelství
Druhé, upravené, vydání
Váz., 117x185 mm,
678 stran, 449 Kč*

PŘÍKLADY TÁHNOU

BLAHOŠLAVENÁ MARIE ANDĚLA ASTORCH • KLARISKA KAPUCÍNKA (1592-1665)

Lázaro Iriarte OFM Cap. • Z italštiny přeložila Štěpánka Ráchel Popková OSC Cap. • Odpovědný redaktor Michal Altrichter

V meditativním životopisném pásmu se odkrývají stěžejní body Kristova kříže. Jak ho smysluplně žít, ukazuje bohatý život klarisky kapucínky, španělské svěřice Marie Anděly. V klasických učebnicích spirituality se nazývá učitelkou modlitby liturgie hodin – breviáře.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., 130x205 mm, 128 stran, 110 Kč

PRO DĚTI

BIBLIČTÍ ARCHEOLOGOVÉ V KOUZELNÉM VELEXU

Píše a kreslí Jan Hora • Odpovědná redaktorka Otilie Grezlová

Když se dvanáctiletá Ivanka začte do dětské ilustrované Bible, začnou se dít podivné věci. Brzy pochopí, že nejde o pohádky, které zná z dřívějška, a ptá se, jestli se to všechno doopravdy stalo. Odpověď není jednoduchá. Vnímavá dívka se společně s tátou pustí do domácího studia biblické archeologie. To je vědní obor, který se snaží pomocí vykopávek najít důkazy událostí popisovaných v Bibli. Vědecký průzkum lokalit poměrně často potvrzuje staré biblické texty. Umožňuje současným lidem lépe pochopit tehdejší způsob života a myšlení. Příběhy této knihy vycházely na pokračování v dětském křesťanském magazínu *Nezbeda*. Pro čtenáře od 10 let.

*Stanislav Juhaňák - Triton
Váz., křídový papír, 170x245 mm, 136 stran, 249 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

2019/12030

TZ

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc